

не бѣше го повыкала въ Варшава смъртъта на цара. Тамъ Полското Събрание го прогласи за царь на Польша.

Войната са продължавѣ и подирь туй, додѣто най-послѣ съ посредството на Франція и на кържмекья Ханъ са подписа окончателенъ миръ на поляната Даудъ-паша при Цариградъ (1676-1085).

Подирь нѣколко деня отъ този миръ везирина Ахмедъ Кюпрюлю умрѣ на възраст 41 год. и държавата загуби въ неговото лице твърдѣ много. Този чловѣкъ до толкози са обичаше и почиташе, щото никой не са намѣри да са радва за неговата смъртъ. Той бѣше посветилъ на Държавата своята мудрость, своето учение, своето право и вѣрно сѣжденіе, своя възвышенъ и правъ умъ и вси кытъ си качества; отъ туй и скърбъта за него бѣше голѣма.

Неговийтъ роднина Кара-Мустафа наслѣди званіето на великъ везирь и го съхрани седмь години, нъ характерътъ на този чловѣкъ не заключаваше добродѣтелитъ на прѣдшественницитъ му. Кара-Мустафа бѣше горделивъ и ненасытенъ. За да посрѣщне голѣмытъ си разноскы за роскошность, той поченѣ да продава на европейскитъ посланници подновяванъето на капитуляциитъ и даже излазянъето прѣдъ Султана. Той направи нанстинна и много джаміи, училища и бани, нъ начина, по който събра нужднитъ за туй пары, прави да са забрави полезната стърна на тѣзи общественны учрежденія.

Въ сношеніята си съ посланницитъ той показа твърдѣ голѣма неспособность; той докара работитъ до тамъ, щото срѣщу Портата направихъ съюзъ Французитъ, Поляцитъ и Руситъ. Войната са объяви и Турцитъ не бѣхъ толкозъ четиты въ нея, ако да не можътъ да са похвалятъ съ туй и съюзницитъ. Подирь нѣколко боюве, въ които сполуката са прѣхвърляше ту на руска, ту на турека стърна, подписа се единъ миръ съ посредството на кържмекья Ханъ.

Вниманъето на везиря са обрнѣ тогазъ къмъ Унгарія, дѣто народа бѣше са подигнѣлъ подъ прѣдводителството на графа Текели срѣщу австрійското владычество. Текели